

Even voorstellen

ISBN 978 90 00 38296 5
ISBN 978 90 00 38313 9 (e-book)
NUR 282
© 2022 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com
www.jacquesvriens.nl
www.irisboter.nl

Tekst: Jacques Vriens
Illustraties: Iris Boter
Omslagontwerp: Petra Gerritsen
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Pepijn is veertien, zit op de havo en wordt door zijn jongere broer Joost vaak PP genoemd: Puber Pepijn. Hij draagt bijna altijd een lange leren jas en legerkistjes. Onder zijn ogen heeft hij dikke zwarte lijnen en zijn haren verft hij altijd in felle kleuren. PP is stoer en aardig, maar kan ook héél chagrijnig zijn. Meisjes vinden hem meestal leuk en knap.

Eefie is elf en zit in groep zeven. Ze is grappig, bijdehand en geeft niet gauw op. Eefie verzint vaak leuke plannetjes en gekke toneelstukjes. In de zaal van het hotel voert ze die op, samen met haar broertje Joost en zusje Nina. Pepijn vindt toneelspelelen stom.

Joost is acht en zit in groep vijf. Hij is de 'uitvinder' van de familie. Hij bouwt alarmen op zijn kamerdeur of verstoopt af luisterapparatuur in het hotel. Hij speelt graag 'radioverslaggever-tje'. Joost kan zich flink aanstellen als hij zich pijn doet of als een uitvinding mislukt.

Nina is een eigenwijze kleuter van vijf, die gek is op verkleden. Iedereen vindt haar leuk. Nina wil altijd alles weten en vraagt zelfs aan vreemde mensen die in het hotel logeren: 'Mevrouw, weet u waar kindjes vandaan komen?'

Vader Jan en moeder Els hebben het druk met het hotel en niet veel tijd voor de kinderen. Maar af en toe sluiten ze het hotel voor een paar dagen om iets gezelligs te doen met het hele gezin. Vader vindt wel dat Pepijn, Eefie, Joost en Nina soms te veel lawaai maken en moppert dan: 'Jullie maken er hier een bende van.' Daarom noemen ze zich: De bende van De Korenwolf.

Oma is bijna zeventig en nog best stoer. Ze woont ook in het hotel, maar hoeft niet meer mee te helpen. De kinderen kunnen bijna altijd bij haar terecht. Ze helpt hen graag, troost ze als het nodig is en deelt vaak stroopwafels uit. Ze is niet voor niks 'erelid' van de bende.

Meneer Goemie werkt al veertig jaar in De Korenwolf. Hij begon er in de tijd dat oma en opa nog de baas waren. De oude ober kan niet zo goed tegen kinderen en hij zou ze het liefste opsluiten, zodat de gasten en vooral hij er geen last meer van hebben.

Kees de kok werkt ook al een tijdje in het hotel en komt er altijd op zijn motor naartoe. De kinderen zijn gek op zijn toetjes die ze altijd even mogen voorproeven. Ze zijn iets minder dol op zijn moppen. Kees weet altijd wel ergens een grap over te verzinnen, maar die zijn meestal heel flauw.

Veel te vroeg

Het nog vroeg in Hotel De Korenwolf. De maan piept door een smalle spleet tussen de gordijnen door.

Heel langzaam wordt kleine Nina wakker. 'Ik wacht op de bim-bam,' fluistert ze. Zo noemt ze de klok in de kerktoren van het dorpje Groeselt. Ze moet heel goed luisteren want Hotel De Korenwolf ligt een eindje buiten het dorp.

Nina wacht en wacht en dan hoort ze in de verte de klok slaan. Eén, twee, drie, vier, vijf! 'Stom, ik moet tot zeven uur in bed blijven.'

Toen ze nog een peuter was, stond Nina meteen op als ze wakker werd. Meestal liep ze dan naar de kamer van Eefie en kroop bij haar in bed. Soms had haar grote zus daar geen zin in en mompelde: 'Nu niet, ga maar naar Joost.'

Dat durfde Nina nooit, want Joost bouwt altijd alarmen op zijn deur. Als je zomaar zijn kamer binnen stapt, gaat er van alles loeien en knippen.

Heel af en toe sloop Nina naar de kamer van puber Pepijn. Dat is best gevaarlijk, want als je hem zomaar wakker maakt, bombardeert hij je met kussens en scheldwoorden. Behalve Nina, want Pepijn kan niet boos worden op zijn kleine zus.

Vanaf de dag dat ze naar de kleutergroep ging, zei haar moeder: 'Nina, nu ben je groot en blijf je in je bed tot zeven uur. Ga maar in een boekje kijken.'

Vandaag heeft Nina daar helemaal geen zin in, want ze moet steeds aan haar verjaardag denken. Binnenkort is het zover. Ze heeft het zo vaak voor zichzelf herhaalt, dat ze het nooit meer kan vergeten.

Gisteravond heeft ze er nog met Eefie over gepraat. Die bracht haar naar bed omdat moeder Els het te druk had met de hotelgasten.

'Wie nodig je allemaal uit?' vroeg Eefie. 'Je mag acht kinderen vragen.'

'Weet ik nog niet,' antwoordde Nina. Ze wist het heel goed, maar ze had iets héél doms gedaan en dat durfde ze niet te zeggen.

En nu is het pas vijf uur in de ochtend. Nina denkt aan haar verjaardag en wil huilen, maar dat lukt niet.

Dan stapt ze uit bed en loopt naar het raam. Ze schuift het gordijn opzij en kijkt naar het grasveld aan de achterkant van De

Korenwolf. De maan schijnt volop zodat ze zelfs het Donkere Dassenbos dat achter het veld ligt, goed kan zien.

‘Misschien zit daar een zielig dasje,’ zegt ze tegen zichzelf, ‘die zijn mama kwijt is.’ Nina heeft nog nooit een das in het echt gezien, maar het helpt wel, want ineens stromen de tranen over haar wangen. Het is net of ze haar huilkraan heeft aangezet. Alleen komt dat niet door het zielige dasje, maar door haar verjaardag.

Snikkend kruipt ze terug in bed en denkt aan oma, die altijd zegt: ‘Als je verdriet hebt, moet je dat delen. Dat helpt.’

Nina had een keer gevraagd: ‘Oma, hoe doe je dat? Verdriet uitdelen?’

‘Gewoon aan iemand vertellen,’ had oma uitgelegd.

Alleen weet Nina niet zeker of je ook iets heel doms moet uitdelen.

Ze gaat naar de gang op de tweede verdieping van het hotel. Hier woont de hele familie. Naar wie zal ze toe gaan? Naar mama en papa? Die worden vast heel boos. Naar Joost? Nee, want als zijn alarm afgaat, wordt iedereen wakker. Naar oma? Haar grote broer Pepijn zegt altijd: ‘Oma slaapt als een ouwe berin die haar winterslaap houdt.’ Eefie? Die stuurt haar natuurlijk weg omdat het zo vroeg is. Pepijn? Ja, die is altijd lief voor haar. Bij hem kan ze haar verdriet uitdelen.

Nina loopt naar zijn deur. Er hangt een groot stuk karton op met een duidelijke boodschap:

VERBODEN TOEGANG!
JE SPEELT MET JE LEVEN
ALS JE HIER NAAR BINNEN GAAT!

Nina kan al een beetje lezen, maar dit is nog te moeilijk. Voorzichtig opent ze de deur en stapt het donker in. ‘Pijntje!’ zegt ze zachtjes.

Ze hoort een zacht gegrom.

‘Pijntje, lieve Pijntje.’

Vanuit het bed klinkt gemompel.

‘Pijntje, ik ben het.’

Ineens vliegt er een kussen haar kant op en Pepijn snauwt: ‘Op-rotten, mormel!’

Nina schrikt en begint te huilen. Eerst zacht, maar als Pepijn het nog een keer roept, barst ze los in luid gejammer.

Kabaal in De Korenwolf

Op de tweede verdieping van Hotel De Korenwolf staat een kleuter te krijsen. Het lijkt wel of het brandalarm afgaat, maar het is Nina. Ze is zich rot geschrokken van haar grote broer Pepijn en naar de gang gevlucht.

Pepijn stormt zijn kamer uit en sist: 'Alsjeblieft, Nina, denk om de hotelgasten!' Maar als zijn kleine zus eenmaal begint te huilen, dan is ze niet meer te houden.

Eefie komt gapend de gang op en vraagt: 'Wat is er?'

Pepijn steekt twee armen in de lucht en roept wanhopig: 'Die kleine schreeuwlelijk maakt me midden in de nacht wakker.'

'Ik ben geen lelijk,' gilt Nina, 'en jij gooit met kussens!'

'Ach, vlieg op!' roept Pepijn en hij verdwijnt weer naar zijn kamer.

Eefie zakt op haar knieën en drukt Nina stevig tegen zich aan.

'Stil maar.' Dat helpt want haar zusje houdt op met gillen.

Dan stapt Joost zijn kamer uit, staart met een slaperig hoofd naar zijn zussen en mompelt: 'Wat doen jullie toch allemaal?'

'Nina is verdrietig,' antwoordt Eefie.

'Jaaa...' snikt Nina.

Eefie geeft haar een extra knuffel. 'Wat is er nou?'

'Oma heeft het zelf gezegd. Als je verdriet hebt, moet je uitdelen. Daarom ging ik naar Pijntje. Hij is altijd lief voor mij, maar nou doet hij ineens stom.'

'Hij heeft natuurlijk slecht geslapen,' legt Eefie uit, 'omdat zijn verkering gisteren is uitgegaan.'

'Met Milou?'

'Nee.'

'Merel met de bruine ogen?'

'Nee, met Lian. Dat was een nieuwe. Die heb je nog nooit gezien.'

'Is Pijntje ook verdrietig?'

'Zoiets ja. En waarom moet jij huilen?'

'Zeg ik niet.'

'Nina, toe... Je maakt iedereen wakker en nu wil je niet zeggen waarom?'

Ineens staat vader Jan voor hun neus en fluistert boos: 'Wat is dit voor een poppenkast?'

Eefie giechelt, want pap heeft een gestreepte pyjama aan en ziet eruit als een gevangenisboef uit een stripboek.

Nina rent op haar vader af. 'Papa, Pijntje roept "rot op" tegen mij en "mormel".'

Pepijn komt weer de gang op.

'Zo wordt het toch nog gezellig,' zegt Joost droog.

'Pap...' begint Pepijn boos. 'Sliep ik eindelijk, komt die kleine draak mij wakker maken.'

'Ik ben geen draak!' zegt Nina boos.

Ineens klinkt er van beneden een zware stem: 'Kan het wat zachter, potjandrie!'

En een hoge vrouwenstem roept: 'Frederik, we hadden hier niet meer naartoe moeten gaan. De vorige keer was het ook zo'n puinhoop.'

'O nee,' zegt Eefie zacht, 'de vogelaars.'

De kinderen kennen ze maar al te goed. Het zijn Eugenie en Frederik Gompers. Ze logeren ieder jaar in De Korenwolf om in de buurt vogels te kijken. En altijd gaat er iets mis.

'Ik leg het even uit,' fluistert Pepijn. 'Ik zeg dat het brandalarm per ongeluk afging.'

Eefie en Joost schieten in de lach, want hun grote broer heeft alleen een onderbroek aan. Zijn vader grijpt Pepijn bij zijn arm.

'Ben je nou helemaal gek! Ik ga wel.'

'Pap, je pyjama!' waarschuwt Joost.

Maar vader Jan marcheert met grote stappen zijn slaapkamer in en is binnen twee tellen terug. Terwijl hij zijn ochtendjas aantrekt, rent hij de trap af.

De kinderen horen beneden nog meer boze stemmen.

Ze kijken elkaar aan en Pepijn zegt: 'Oei, nu gaat het helemaal mis.'

Nina staart ondertussen met grote ogen naar hem en zegt verbaasd: 'Pijntje, je hebt haren op je borst.'

'Wel drie hele haren,' plaagt Joost.

Pepijn steekt zijn middelvinger op.

Door al het kabaal is zelfs oma wakker geworden. 'Kinderen wat doen jullie hier? Hup, naar bed.'

'U hebt het zelf gezegd,' roept Nina.

'Wat dan?'

'Verdriet moet je uitdelen.'

'Maar toch niet 's morgens om vijf uur!'

Beneden doet vader Jan zijn best de gasten gerust te stellen. De kinderen kunnen niet alles verstaan. 'Onze jongste dochter... Enge droom... Geschrokken... Gaat u rustig slapen...'

'Kom, kinderen, we gaan weer naar bed,' zegt oma. 'Morgen praten we verder.'

Nina's lip begint te trillen en het lijkt alsof ze weer gaat huilen.

'Daar heeft ons bibberlipje dus geen zin in,' zegt Joost vals.

Nina ontploft en gilt: 'Ik ben geen bibbellipje.'

'Nina, nu ophouden!' snauwt Eefie. Ondertussen praten de gasten op de eerste verdieping steeds harder en er klinken nog